

РЕШЕНИЕ

№ 195

гр. гр. Добрич, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Галина Д. Жечева
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Павлина Ж. ПЕ.
като разгледа докладваното от Галина Д. Жечева Въззивно гражданско дело № 20223200500019 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на глава XX, чл. 258 и сл. от ГПК и чл. 248 ал. 3 изр. 2 от ГПК. Подадена е **въззивна жалба** /приложена към предходно в.гр.д. №988/2020 г. на ДОС/ от Х. Н. Р. от с.Б., общ.Т., обл.Д. **срещу решение** №104/05.08.2020 г. по гр.д. №736/2019 г. на Балчишкия районен съд във всичките му отхвърлителни части по предявените от въззивницата искове. Подадена е и **частна жалба** /приложена към предходно в.гр.д. №988/2020 г. на ДОС/ от Х. Н. Р. **срещу определение №260047/17.09.2020 г.** по цитираното дело на БРС, с което по молба на ответника по делото Министерство на правосъдието-гр.София е допълнено първоинстанционното решение в частта за разноските, като жалбоподателката Х.Р. е осъдена да заплати на Министерство на правосъдието 300 лв юрисконсултско възнаграждение. **С определение №446/23.09.2021 г. по в.ч.гр.д. №593/2021 г. на ДОС** за разглеждане по настоящото дело е присъединена и **частна жалба** **вх. №262195/26.08.2021 г. на Х. Н. Р. срещу определение** **№260404/09.08.2021 г. по гр.д. №736/2019 г. на БРС** за допълване на първоинстанционното решение в частта за разноските в частта, с която жалбоподателката е осъдена да заплати на Кооперация „Взаимоспомагателна

кредитна кооперация на частни земеделски стопани К.**“ сума в размер на 96,55 лв съдебно-деловодни разноски съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Според въззивницата изводите на първоинстанционния съд в атакуваното решение за липса на процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение по изп.д.№108/2003 г. по описа на СИС при ТРС били неправилни.Съдът пропуснал да се произнесе по редица оплаквания на ищцата-въззивник,а именно,че молбата за образуване на изпълнителното дело е била нередовна като неотговаряща на изискванията на чл.98-99 от ГПК /отм./,поради липса на посочен в нея начин на изпълнение според изискването на чл.323 ал.3 от ГПК /отм./,поради прилагане на изпълнителен лист по друго дело,различно от посоченото в молбата,поради липса на платена държавна такса за образуване на изп.дело.Необоснован бил изводът на БРС за неоснователност на възражението на въззивницата за липса на идентичност между нея и лицето-длъжник по изпълнителния лист.Неправилни и необосновани били изводите за липса на настъпила перемпция по изп.дело,като обратното становище е развито детайлно от въззивницата чрез обсъждане на извършените изпълнителни действия.Неправилно БРС счел за неоснователни възраженията на въззивницата за липса на платени такси за образуване на изп.дело при неправилно прилагане на ТР №2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС,което се отнасяло до таксите,събрани от ЧСИ,а не от ДСИ.Неправилен бил и изводът,че погасяването на дълга по давност не правело принудителното изпълнение незаконно.Не се споделя и становището на районния съд,че при изтекла давност за прекратяване на изпълнението непременно било нужно влязло в сила съдебно решение по иск по чл.439 от ГПК.Приложената разпоредба на чл.118 от ЗЗД била относима при доброволно изпълнение от длъжника след настъпване на давностния срок,но не и при принудително изпълнение.Незаконосъобразно били отхвърлени исковете по чл.439 от ГПК срещу ответната кооперация за горницата над 232,44 лв.По давност бил погасен целият дълг,поради което исковете следвало да се уважат изцяло.Извършените от районния съд математически изчисления били необосновани и неверни.Неправилно и необосновано било решението и по иска на основание чл.55 от ЗЗД.Щом вземането било погасено по давност,но сумите били събрани по принудителен ред,взискателят дължал връщането им на въззивницата като получени на

отпаднало основание.Настоява се за отмяна на решението в обжалваните отхвърлителни части и за цялостно уважаване на исковете.Претендират се сторените в двете инстанции разноски.

В писмен отговор на жалбата срещу решението на БРС третото лице-помагач ЗЛ. Г. Ж. изразява становище за неоснователност на жалбата и настоява за потвърждаване на първоинстанционното решение в атакуваните части.Останалите страни по делото не са подали отговори на жалбата.В хода на въззивното производство въззиваемата страна Министерство на правосъдието-гр.София и третото лице-помагач В. Т. Н. изразяват становище за неоснователност на жалбата срещу първоинстанционното решение.

В двете частни жалби срещу цитираните определения на БРС по чл.248 от ГПК се изразява недоволство от постановления резултат-осъждане на жалбоподателката Х.Р. да заплати разноски на ответниците Министерство на правосъдието и Кооперация „Взаимоспомагателна кредитна кооперация на частни земеделски стопани К.***“.Жалбоподателката е недоволна от определения размер на дължимото на МП юрисконсултско възнаграждение,който не бил съобразен с възражението ѝ за прекомерност.Неправилността на атакуваните определения следвала от неправилността на първоинстанционното решение по същество на спора в отхвърлителните му части.При уважаване на исковете разноски в полза на ответниците не се дължали.Настоява се за отмяна на определенията.

Отговори на частните жалби не са подадени.В хода на въззивното производство въззиваемата страна Министерство на правосъдието-гр.София и третото лице-помагач В. Т. Н. изразяват становище за неоснователност на частните жалби и настояват за потвърждаване на атакуваните определения.

Като постави на разглеждане горните жалби,Добричкият окръжен съд установи следното:

Жалбите са депозираны в рамките на преклузивния срок по чл.259 ал.1 от ГПК.Същите са процесуално допустими предвид горното и подаването им от активно легитимирано лице-страна в производството по делото-с правен интерес от атакуване на цитираните по-горе първоинстанционни актове.Разгледани по същество,жалбите са неоснователни.

По въззивната жалба срещу решение №104/05.08.2020 г. по гр.д. №736/2019 г. на Балчишкия районен съд във всичките му отхвърлителни

части:

Първоинстанционното решение е валидно като постановено от законен състав на районния съд в рамките на правомощията му, в изискуемата форма, мотивирано и разбираемо. Същото е допустимо в обжалваните части по иска по чл.49 от ЗЗД за сумата от 1 000 лв неимуществени вреди и по иска по чл.439 ал.1 от ГПК. В частта на произнасянето по иска по чл.49 от ЗЗД относно имуществени вреди за горницата от 3 410,65 лв до 4100 лв и по иска по чл.55 ал.1 предл.3 от ЗЗД за горницата от 3 410,65 лв до 4100 лв решението е недопустимо, тъй като е постановено в тази част по непредявени иски, доколкото в хода на първоинстанционното производство ищцата се е отказала от тези иски в посочената част и производството в тази част е прекратено. В останалата част на произнасянето по иска по чл.49 от ЗЗД за имуществени вреди до размера от 3 410,65 лв и в частта на произнасянето по иска по чл.55 ал.1 от ЗЗД до размер на 232,44 лв решението на БРС е допустимо като постановено по предявените допустими иски. Същото е недопустимо и в частта на произнасянето по иска по чл.55 ал.1 от ЗЗД за горницата над 232,44 лв, за което ще се изложат съображения по-нататък в изложението. По същество решението е правилно като краен резултат в атакуваните му допустими части, като съображенията за този извод са следните:

Гр.д.№736/2019 г. на БРС е образувано по повод искова молба вх. №1214/23.05.2019 г. по описа на Районен съд-гр.Т., постъпила първоначално в ТРС-гр.д.№185/2019 г., което поради отводи на действащите съдии е изпратено за разглеждане от Районен съд-гр.Ген.Тошево-гр.д.№265/2019 г., като след отводи и на съдиите при ГТРС е изпратено за разглеждане от Балчишкия районен съд. С исковата молба са предявени от Х. Н. Р. от с.Б., общ.Т., обл.Д. срещу Министерство на правосъдието-гр.София и Кооперация „Взаимоспомагателна кредитна кооперация на частни земеделски стопани К.**“ -с.К., обл.С. следните обективно съединени иски:

1./иск на основание чл.441 ал.1 изр.2 от ГПК във връзка с чл.49 от ЗЗД срещу Министерство на правосъдието-гр.София /МП/ за осъждане на ответника да заплати на ищцата сума в размер на 4 100 лв, представляваща обезщетение за причинени ѝ имуществени вреди вследствие процесуално незаконно принудително изпълнение спрямо нея по изп.д.№108/2003 г. по

описа на държавния съдебен изпълнител при Т.ски районен съд,ведно със законната лихва върху горната сума,начиная от датата на предявяване на иска,до окончателното ѝ изплащане-забел. **в открито съдебно заседание на 14.01.2020 г. пред БРС ищцата се е отказала от иска в частта за горницата от 3 410,65 лв до 4 100 лв и производството по него в тази част е прекратено;**

2./частичен иск на основание чл.441 ал.1 изр.2 от ГПК във връзка с чл.49 от ЗЗД срещу Министерство на правосъдието-гр.София /МП/ за осъждане на ответника да заплати на ищцата сума в размер на 1 000 лв-част от цяло вземане в размер на 8 300 лв,представляваща обезщетение за причинени ѝ неимуществени вреди вследствие процесуално незаконно принудително изпълнение спрямо нея по изп.д.№108/2003 г. по описа на държавния съдебен изпълнител при Т.ски районен съд,ведно със законната лихва върху горната сума,начиная от датата на предявяване на иска,до окончателното ѝ изплащане;

3./искове на основание чл.439 ал.1 от ГПК във връзка с чл.124 ал.1 от ГПК за установяване спрямо Кооперация „Взаимоспомагателна кредитна кооперация на частни земеделски стопани К.***“-с.К.,обл.С.,че ищцата не дължи на кооперацията сумите: 3 000 лв главница,представляваща непогасен кредит,ведно със законната лихва от 17.04.2002 г.;203 лв лихва за забава;129,12 лв сторени съдебно-деловодни разноси по гр.д.№61/2002 г. на ТРС,за принудителното събиране на които е образувано изп.д.№108/2003 г. по описа на ДСИ при ТРС;

4./в условие на евентуалност /ако бъде отхвърлен искът срещу МП по т.1 от изложението и бъде уважен искът срещу горната кооперация по т.3 от изложението/ иск на основание чл.55 ал.1 предл.3 от ЗЗД срещу Кооперация „Взаимоспомагателна кредитна кооперация на частни земеделски стопани К.***“-с.К.,обл.С. за осъждане на кооперацията да заплати на ищцата сума в размер на 4 100 лв-обезщетение за неоснователно обогатяване от получаването на отпаднало основание на събраните по изп.д.№108/2003 г. по описа на ДСИ при ТРС суми,ведно със законната лихва върху горната сума,начиная от датата на предявяване на иска,до окончателното ѝ изплащане-забел. **в открито съдебно заседание на 14.01.2020 г. пред БРС ищцата се е отказала от иска в частта за горницата от 3 410,65 лв до 4 100**

лв и производството по него в тази част е прекратено.

Изложено е в исковата молба, че вследствие незаконосъобразно принудително изпълнение по изп.д.№108/2003 г. по описа на ДСИ при ТРС от ищцата била събрана сума в размер на 4 100 лв. Незаконосъобразността на изпълнението се състояла в следното:

-Изпълнителното дело било образувано въз основа на изпълнителен лист, издаден по гр.д.№61/2002 г. на ТРС срещу лицето Ж.Б.О. с ЕГН *****, което лице не било идентично с ищцата, т.е. субективните предели на изпълнителния лист не касаели ищцата по делото и липсвали предпоставки за предприемане на изпълнение спрямо нея;

-Молбата за образуване на изп.дело била нередовна, тъй като не отговаряла на изискванията на чл.98-99 от ГПК /отм./, като в същата в нарушение на чл.323 ал.3 от ГПК /отм./ не бил указан начин на изпълнение. Приложеният изпълнителен лист бил издаден по гр.д.№61/2002 г. на ТРС, а се искало с молбата привеждане в изпълнение на решението по гр.д. №62/2002 г. на ТРС. Не била платена дължимата държавна такса за образуване на делото.;

-През периода от 04.11.2003 г. до 04.11.2005 г. вискателят не поискал извършване на изпълнителни действия в продължение на две години, поради което изпълнителното производство било прекратено по право. И през периода 2005-2007 г. /още две години/ също не били поискани такива действия. При прекратено изпълнително производство всички последващи изпълнителни действия били незаконосъобразни;

-Постановлението на ДСИ от 30.05.2012 г. за налагане заповед върху трудовото възнаграждение на ищцата било издадено и заповедта наложена, без да са платени от вискателя авансово таксите за това, поради което на основание чл.433 ал.1 т.6 от ГПК /нов/ било налице основание за прекратяване на изпълнителното производство.

От горното незаконно изпълнение за ищцата настъпили имуществени вреди /събрани суми от трудовото ѝ възнаграждение през периода май 2012-април 2019 г. в общ размер на 4 100 лв/ и неимуществени вреди /душевные болки, страдания, дискомфорт/. Вредите били причинени от двамата ДСИ при ТРС В. Т. Н. /наложил заповед върху трудовото възнаграждение на ищцата/ и ЗЛ. Г. Ж. /образувала изп.дело/. Тъй като последните били назначени от

Министъра на правосъдието, министерството се явявало работодател /възложител на работата/ на горните ДСИ и отговаряло за причинените от тях вреди на основание чл.49 от ЗЗД.

Принудителното изпълнение спрямо ищцата било и материално незаконосъобразно, тъй като вземанията по изпълнителния лист били погасени по давност. Настоява се поради горното за установяване спрямо кооперацията-взискател недължимост на сумите по изпълнителния лист.

В писмени отговори на исковата молба двамата ответници изразяват становище за неоснователност на исковите срещу тях и настояват за отхвърлянето им. Кооперацията излага доводи в насока, че претендираната от ищцата погасителна давност спрямо вземанията по изпълнителния лист не е изтекла. МП-гр.София, след като принципно е оспорило наличие на предпоставките на чл.49 от ЗЗД за ангажиране на отговорността му, е навело възражение за съпричиняване на вредите от страна на ищцата, която не се възползвала от съществуващите правни възможности да предяви икове или да обжалва действията на ДСИ, за да се защити срещу твърдяното незаконосъобразно изпълнение, и с това си пасивно поведение допринесла за вредоносния резултат. Сочи се, че съдебните изпълнители не са действали виновно, а в изпълнение на законовите си задължения; че липсва пряка причинно-следствена връзка между действия на ДСИ и вредите, защото изпълнителното дело било образувано по представен изпълнителен лист. Липсвали доказателства за претендираните вреди-по вид и размер. Наведено е от МП и възражение за погасяване на претендираните от ищцата вземания по давност. Ищцата узнала за образуване на изп.дело още през 2003 г. и за наложения заповед върху трудовото ѝ възнаграждение през 2012 г., поради което към датата на предявяване на исковите погасителната давност спрямо вземанията била изтекла.

По искане на ответника МП-гр.София са конституирани като трети лица-помагачи на страната на този ответник двамата ДСИ при ТРС В. Т. Н. /наложил заповед върху трудовото възнаграждение на ищцата/ и ЗЛ. Г. Ж. /образувала изп.дело/, които в писмени отговори също оспорват основателността на исковите срещу МП с изложените от последното посочени по-горе доводи.

От събраните по делото доказателства се установява следното от

фактическа и правна страна:

По молба от 04.11.2003 г. на Кооперация „Взаимоспомагателна кредитна кооперация на частни земеделски стопани К.***“-с.К.,обл.С. е образувано изп.д.№108/2003 г. по описа на СИС при Т.ския районен съд въз основа на приложен към молбата изпълнителен лист от 31.10.2003 г.,издаден по гр.д. №61/2002 г. на ТРС,срещу длъжниците Ж.Б.О. с ЕГН ***** и Г.И.Х. с ЕГН *** за заплащане от същите в полза на горната кооперация на следните суми:3 000 лв главница по договор за кредит;203 лв лихви;законната лихва,начиная от 17.04.2002 г. до окончателното изплащане,както и 129,12 лв съдебно-деловодни разноси.По изпълнителното дело е проведено принудително изпълнение спрямо длъжника Ж. Б.О.,за която след справки съдебният изпълнител е установил идентичност с лице с имена Х. Н. Р.,като е наложен въз основа на постановление от 30.05.2012 г. на ДСИ при ТРС запор върху трудовото ѝ възнаграждение,получавано от „Пластхим-Т“ АД-гр.Т.,а впоследствие въз основа на постановление на ДСИ от 12.04.2019 г. е наложен отново запор върху трудовото ѝ възнаграждение,получавано от друг работодател-„Дека“ ЕООД-гр.Д..Въз основа на запора върху възнаграждението от „Пластхим-Т“ АД-гр.Т. са събрани от ищцата по делото суми в общ размер на 3 410,56 лв,като удръжките са извършени през 2012 г.,2013 г.,2017 г. и 2018 г.През 2014,2015,2016 и 2019 г. удръжки не са извършвани /в тази насока констатациите в заключението на вещото лице В.П. по допуснатата от БРС съдебно-счетоводна експертиза на листи 308 и сл. от делото на БРС/.

Не е налице осъществено незаконосъобразно принудително изпълнение срещу ищцата по цитираното изпълнително дело и доводите на последната в тази насока са неоснователни поради следните съображения:

Сгрешеният в молбата за образуване на изпълнителното производство номер на гражданското дело,по което е бил издаден приложеният към нея изпълнителен лист /посочено гр.д.№62/2002 г. вместо действителен №61/2002 г. на ТРС/,не представлява съществена нередовност на молбата,а е очевидно техническа грешка,която по никакъв начин не възпрепятства действията на съдебния изпълнител.Според разпоредбата на чл.323 ал.1 от ГПК /отм./,действал към момента на образуване на изп.д.№108/2003 г.,съдебният изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна

на основание представен изпълнителен лист.Определящо за законосъобразността на изпълнението е наличието на надлежно издаден изпълнителен лист в полза на вискателя срещу длъжника,по повод на който е поискано изпълнението,като съдебният изпълнител е длъжен да предприеме действията въз основа на конкретния изпълнителен титул.Единственото специфично изискване за редовност на молбата за образуване на изпълнително дело е регламентирано с разпоредбата на чл.323 ал.3 от ГПК /отм./,а именно в същата да се съдържа посочване от вискателя на един или няколко способа за изпълнение.В процесната молба действително не е посочен начин на изпълнение.Според чл.323 ал.4 от ГПК /отм./ към молбата за образуване на изпълнителното дело намират съответно приложение разпоредбите на чл.100 от ГПК /отм./,т.е. при констатиране на нередовност същата може да бъде поправена по този ред чрез даване указания на молителя-вискател.Даването на указания може да стане и в течение на производството /чл.100 ал.3 от ГПК-отм./,като поправената молба се счита за редовна от деня на нейното подаване.В случая изп.дело е образувано по разпореждане на ДСИ на 10.11.2003 г. по нередовна молба,но същата е била изправена по инициатива на самия вискател в хода на изпълнителното производство с молба от януари 2005 г. /на лист 10 от изп.дело/,с която кооперацията е посочила кой е длъжникът,на какъв адрес да бъде призован и е изброила способности за принудително изпълнение.Така молбата за образуване се счита за редовна от момента на подаването ѝ на 04.11.2003 г.,респ. от момента на образуване на изп.дело на 10.11.2003 г.,т.е. изпълнението се провежда по редовна молба на вискателя.

При подаване на молбата ведно с изпълнителния лист вискателят е внесъл държавна такса за образуване на делото в размер на 5 лв /вносна бележка на лист 3 от изп.д./Погрешното изписване в квитанцията на гр.д. №62/2002 г. вместо гр.д.№61/2002 г. не е равнозначно на липса на внесена ДТ по конкретното изпълнително дело.Таксата е внесена по специалната сметка на ТРС от вискателя и при канцеларска справка е установимо,че касае именно производството по изп.д.№108/2003 г.Набляга се от ищцата,че вискателят не бил внесъл авансово дължими от него държавни такси по изпълнението и това опорочавало изпълнителното производство.В т.11 от ТР №2/26.06.2015 г. по тълк.д.№2/2013 г. на ОСГТК на ВКС бе изрично прието,че ако вискателят не е внесъл авансово дължима такса,ЧСИ я събира

от длъжника съгласно чл.79 ал.2 от ГПК /нов/,когато длъжникът отговаря за тази такса.Когато длъжникът не отговаря за таксата,същата може да бъде събрана от взыскателя впоследствие по реда на заповедното производство-чл.410 от ГПК /нов/.Прието е,че изпълнителното действие не е опорочено поради невнасянето от взыскателя на авансово дължимата такса за него,както и че несъбирането ѝ от ЧСИ съставлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл.67 от ЗЧСИ.Действително според мотивите към горната т.11 таксите по изпълнението имат различно значение при осъществяване на изпълнението от държавен или от частен съдебен изпълнител.Дължимите на ДСИ такси са публични вземания,а на ЧСИ-частни вземания /възнаграждения за положен труд/,поради което и уредбата им относно начина на събиране има различия.Идентична е обаче регулацията по ГПК /отм./ и ГПК /нов/ относно отговорността на длъжника за разноските в изпълнителното производство.Според чл.69 от ГПК /отм./ разноските по изпълнението са за сметка на длъжника освен в случаите,когато делото е прекратено съгласно чл.330 от ГПК /отм./ и когато изпълнителните действия бъдат изоставени от взыскателя или бъдат отменени от съда.Според чл.79 ал.1 от ГПК /нов/ разноските по изпълнението са за сметка на длъжника,освен когато делото се прекрати съгласно чл.433 /освен при плащане след започване на изпълнителното производство/,когато изпълнителните действия бъдат изоставени от взыскателя или бъдат отменени от съда или когато разноските са за изпълнителни способности,които не са приложени.Според отнасящата се,както за ЧСИ,така и за ДСИ разпоредба на чл.79 ал.2 от ГПК /нов/,когато таксите по изпълнението не са внесени авансово от взыскателя,се събират от длъжника.Тези разпоредби недвусмислено сочат,че невнасянето от взыскателя на авансово дължими такси не опорочава провежданото изпълнително производство и прилаганите без такса изпълнителни способности,доколкото съществува възможността тези такси да бъдат събрани впоследствие от длъжника.Ако се касае за такси,които не се дължат от длъжника при изброените по-горе изключения и не могат да бъдат събрани от него,то тогава ДСИ в случая е дисциплинарно отговорен за тяхното несъбиране,т.е. невнасянето им обуславя дисциплинарна отговорност на съдебния изпълнител,респ. обуславя и негова имуществена отговорност по смисъла на чл.129 ал.6 от ГПК /нов/ във връзка с чл.6 от Закона за държавните такси-по административен ред длъжностното лице-нарушител внася таксата и търпи

глоба до троен размер.С оглед изложеното несъбирането на авансово дължимите от вискателя такси по изпълнението има последици единствено за държавния съдебен изпълнител /дисциплинарна и имуществена отговорност/,но не се отразява на законосъобразността на изпълнителното производство.

Не е налице и другото сочено от ищцата основание,обуславящо според нея незаконосъобразност на принудителното изпълнение.Изпълнението не е предприето спрямо лице,различно от длъжника по изпълнителния лист извън субективните предели на изпълнителния титул.В процесния изпълнителен лист от 2003 г. е посочен длъжник Ж.Б.О. с ЕГН *****.Самата ищца не отрича,че това са предходните ѝ имена с българско звучене.С тези български имена тя фигурира и в представения личен регистрационен картон на ищцата от ЕСГРАОН-на лист 368 от делото на БРС.От справката от НБД „Население“ на лист 412 от делото на БРС е видно,че ищцата се е именувала Ж.Б.О. до 07.09.2011 г.,когато имената ѝ са променени на Х. Н. Р.От същата справка става ясно,че до 24.09.2001 г. ищцата се е водила с ЕГН ***** ,като от горната дата ЕГН е променен на *****.Очевидно е при горните обстоятелства,че длъжницата по изпълнителния лист и ищцата са едно и също лице.

През периода ноември 2003-ноември 2005 г. не е настъпила перемпция по изпълнителното дело,както счита ищцата,която да е обусловила прекратяване на изпълнението по право на основание чл.330 ал.1 б.“д“ от ГПК /отм./.След образуване на изпълнителното дело на 10.11.2003 г. с молба от януари 2005 г. /на лист 10 от изп.д./,т.е. преди изтичане на две години от образуването му през ноември 2005 г.,вискателят е поискал извършване на изпълнителни действия чрез налагане на запор върху трудово възнаграждение,МПС или възбрана върху недвижими имоти.Настъпила е перемпция в следващ период поради непоискани от вискателя изпълнителни действия,а именно през периода януари 2005 г.-януари 2007 г.Едва с молба вх.№114/23.12.2008 г. /на лист 14 от изп.д./ вискателят е поискал извършване на нови справки за месторабота на длъжниците и е настоял отново за налагане на запори върху трудовите им възнаграждения.Впоследствие всички молби са в рамките на по-малко от две години от предходна молба с отправени искания за изпълнителни действия /така молба вх.№155/12.10.2010 г. на лист 28 от изп.д.,молба вх.№30/04.04.2012 г. на лист 38 от изп.д./.С постановление от

30.05.2012 г. на ДСИ е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на ищцата в „Пластхим-Т“ АД-гр.Т.,като в изпълнение на заповорното съобщение са постъпвали суми по делото през 2012 г.,2013 г.,2017 и 2018 г.Въпреки настъпилата перемпция през периода 2005-2007 г. последващите изпълнителни действия по налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на ищцата не са опорочени.Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ,след като перемпцията е настъпила,съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания способ,тъй като дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист.Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е,че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново отделно изпълнително дело,тъй като старото е прекратено по право.Необразуването обаче на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора,нито ползва или вреди на длъжника.То може да бъде квалифицирано само като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител,доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделно дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденето на изпълнителните дела /така решение №37/24.02.2021 г. по гр.д.№1747/2020 г. на IV г.о.,ГК на ВКС/.

След като проведеното принудително изпълнение не е незаконосъобразно,то и исковите на Х. Н.Р. срещу Министерство на правосъдието-гр.София,черпещи правното си основание от разпоредбата на чл.49 от ЗЗД,с които се настоява ответникът да бъде осъден да заплати на ищцата обезщетения за имуществени и неимуществени вреди от незаконосъобразно принудително изпълнение по изп.д.№108/2003 г. по описа на СИС при ТРС,са неоснователни и подлежат на отхвърляне.В частта,с която искът по чл.49 от ЗЗД срещу МП за обезвреда на имуществени вреди до размер от 3 410,65 лв и искът срещу МП по чл.49 от ЗЗД за обезвреда на неимуществени вреди са отхвърлени,първоинстанционното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Първоинстанционното решение е правилно и в обжалваната част,с която частично са отхвърлени исковите по чл.439 ал.1 от ГПК срещу ответната кооперация за установяване недължимост на сумите по процесния изпълнителен лист поради погасяване на вземанията по давност,макар и не по съображенията на районния съд.

По смисъла на чл.117 ал.2 от ЗЗД при осъществено прекъсване на погасителната давност спрямо вземанията по време на съдебния процес /по гр.д.№61/2002 г. на ТРС/ след установяване на вземанията с влезлия в сила съдебен акт започва да тече нова погасителна давност,която е всякога петгодишна.Съобразно разпоредбата на чл.116 ал.1 б.“в“ от ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение.Така в случая погасителната давност е прекъсната с образуване на цитираното изпълнително дело на 10.11.2003 г.След образуване на изпълнителното дело при висящност на изпълнителния процес прекъснатата давност изобщо не започва да тече отново и не тече,докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземанията,според постановките на Постановление на Пленума на ВС №3/18.11.1980 г.,което е в сила и е приложимо към момента на образуване на процесното изпълнително дело и до датата 26.06.2015 г.,когато е постановено Тълкувателно решение №2/2013 от 26.06.2015 г. по тълк.д.№2/2013 г. на ОСГТК на ВКС,даващо ново разрешение на въпроса за погасителната давност по време на висящо изпълнително производство.Както е прието в решение №170/17.09.2018 г. по гр.д.№2382/2017 г. на IV г.о.,ГК на ВКС,превърнало се в константа съдебна практика след постановяването му,тълкувателните ППВС по чл.58 т.1 от Закона за устройство на съдилищата /отм./,обн.ДВ,бр.23/1976 г.,и тълкувателните решения,постановени при действието на последващите Закон за съдебната власт,обн.ДВ,бр.59/1994 г./отм./,и ЗСВ,обн.ДВ,бр.64/2007 г.,са задължителни за съдилищата според нарочни разпоредби в цитираните по-горе закони,като тяхното прилагане и действие следва да бъдат съобразени с конкретните хипотези.Законът не е предвидил момент,от който започват да действат тези тълкувателни актове.Правилото е,че когато са издадени по първоначалното тълкуване на правна норма,те имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента,в който правната норма е влязла в сила.Когато обаче тези актове са приети не за първоначално,а за последващо тълкуване на правна норма,наложено поради промяна в нормата или поради промяна в общественно-икономическите условия,правещи дадено предходно тълкуване неприложимо или несъответно на смисъла на закона,тогава се поставя въпросът от кой момент следва да се прилага новият тълкувателен акт и дали същият има обратно действие.В цитираното решение на ВКС на РБ е прието,че има хипотези,при които прилагането на новия тълкувателен акт с

обратно действие би застрашило правата и интересите на правните субекти, регулирани до момента от задължителните постановки на предходни тълкувателни актове. И според въззивния съд такива хипотези са налице и процесната е именно такава. С ППВС №3/18.11.1980 г. е прието, че по време на изпълнителното производство давност не тече. С т.10 от Тълкувателно решение №2/2013 от 26.06.2015 г. по тълк.д. №2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е дадено съвсем друго разрешение, като е прието, че в изпълнителното производство давност тече и последната се прекъсва с всяко действие по принудителното изпълнение, като с посочената т.10 ППВС №3/1980 г. е обявено за изгубило сила. Прилагането на новото тълкуване за период преди постановяването му би имало за последица погасяването по давност на вземания, които са били предмет на изпълнителни производства, по които не са предприемани действия за период по-голям от срока на погасителна давност с оглед предходните указания на ППВС от 1980 г., че погасителна давност по време на висящността на изпълнителния процес не тече. Така би се стигнало до изтичане на давността със задна дата преди момента на постановяване на новото ТР, което би довело до несъобразяване за този минал период на действащото към онзи момент ППВС. Така новото разрешение по т.10 от ТР №2/26.06.2015 г. следва да намери приложение само за в бъдеще, считано от датата на постановяването му 26.06.2015 г., и то само по висящи към този момент изпълнителни производства.

От горното следва, че до 26.06.2015 г. по изп.д. №108/2003 г. по описа на СИС при ТРС погасителна давност относно процесните вземания не е текла с изключение на периода от януари 2007 г. до 23.12.2008 г., когато делото е било перемирано, но този период от почти две години не е бил достатъчен вземанията да се погасят по давност. Погасителна давност е започнала да тече едва от 26.06.2015 г. Тъй като съгласно разпоредбата на чл.117 ал.2 от ЗЗД при установено със съдебен акт вземане новата погасителна давност е всякога пет години, т.е. е петгодишна в настоящия казус по отношение на вземанията както за главница, така и за лихви, то погасителната давност спрямо процесните вземания би следвало да изтече на 26.06.2020 г. в хода на настоящото исково производство, което е образувано по искова молба с вх. №1214/23.05.2019 г. Давността всъщност е прекъсната по смисъла на чл.116 ал.1 б. "б" от ЗЗД с предявяване на настоящите отрицателни установителни иски от длъжника на 23.05.2019 г., като по време на висящността на

настоящия съдебен процес същата не тече по смисъла на чл.115 ал.1 б.„ж“ от ЗЗД.Това е така,защото след предявяване на отрицателен иск от длъжника кредиторът нито може да предяви положителен установителен иск,че вземането му не е погасено по давност и съществува правото на принудително изпълнение,поради липса на правен интерес,нито може да изисква извършване на изпълнителни действия с ефект да прекъснат давността.Общото правило е,че давността е правна последица и санкция за бездействието на кредитора,когато той е задължен и има възможност да действа,за да упражни правото си.Ако не е задължен и няма правна възможност да действа,давност не тече.Предявяването от длъжника на отрицателен установителен иск,че вземането е погасено по давност,при поддържано от ответника-взискател по изпълнението насрещно възражение за неизтекъл давностен срок е действие прекъсващо давността,защото след предявяване на отрицателния установителен иск от длъжника взискателят-кредитор не може да противопостави насрещен положителен иск със същия предмет,прекъсващ давността.Това следва от установеното в правната теория и съдебната практика,че един и същ правен спор може да даде повод за положителен или отрицателен установителен иск в зависимост от това коя страна е инициирала съдебното му разрешаване.Делата по двата иска са тъждествени,като се получава една и съща защита и санкция в зависимост от това твърдението на коя страна отговаря на действителното правно положение.Да се уважи отрицателният установителен иск е равнозначно да се отхвърли положителният установителен иск и обратно.В случая решението,с което се отхвърля отрицателният установителен иск на длъжника,че паричното вземане на кредитора е погасено по давност,установява със сила на пресъдено нещо,че вземането не е погасено по давност и съществува правото на принудително изпълнение в полза на взискателя.С влизане в сила на отхвърлителното съдебно решение по отрицателния иск на длъжника,което е равнозначно на решение за установяване съществуване на изпълняемото право в полза на взискателя по изпълнението,ще започне да тече нова погасителна давност-чл.117 ал.2 от ЗЗД /така решение №257/30.04.2020 г. по гр.д.№694/2019 г.,III г.о.,ГК на ВКС/.

Предвид изложеното съдът намира,че към датата на предявяване от длъжника Х. Н. Р. на настоящите отрицателни установителни иски /23.05.2019 г./ вземанията на ответната кооперация не са погасени по давност

и последната има право на принудително изпълнение за събирането им. В частта, с която исковете по чл. 439 ал. 1 от ГПК са отхвърлени, решението на БРС като правилно следва да бъде потвърдено.

При цялостно отхвърляне на иска по чл. 49 от ЗЗД срещу МП за обезвреда на имуществени вреди и при частично уважаване до размер от 232,44 лв и отхвърляне на исковете по чл. 439 ал. 1 от ГПК в останалата им част са налице условията за разглеждане на евентуалния осъдителен иск срещу ответната кооперация по чл. 55 ал. 1 предл. 3 от ЗЗД само частично-в частта относно присъждане на признатата от районния съд като недължима от ищцата сума в размер на 232,44 лв. В частта на произнасянето по евентуалния иск по чл. 55 ал. 1 предл. 3 от ЗЗД за горницата от 232,44 лв до 4 100 лв първоинстанционното решение е недопустимо и следва да бъде обезсилено. В частта на произнасянето за горницата от 3 410,65 лв до 4 100 лв вече бе коментирана недопустимост поради произнасяне свръхпетитум /по непредаден иск/. В частта на произнасянето за горницата от 232,44 лв до 3 410,65 лв решението на БРС е недопустимо като постановено по евентуален иск, спрямо който не са изпълнени поставените от ищцата условия за разглеждането му. При потвърждаване на първоинстанционното решение в отхвърлителната му част по иска по чл. 49 от ЗЗД и по исковете по чл. 439 ал. 1 от ГПК и въззивният съд не следва да разглежда основателността на евентуалния иск в частта за горницата от 232,44 лв до 3 410,65 лв.

Решението на БРС е допустимо само в частта на произнасянето по евентуалния иск по чл. 55 ал. 1 предл. 3 от ЗЗД до размер от 232,44 лв. В тази част искът е отхвърлен от първоинстанционния съд въпреки частичното уважаване на иска срещу ответната кооперация за недължимост на горната сума. БРС е приел, че вземанията били погасени по давност, но събраните до момента по изп. дело суми били дължими на годно правно основание, като се позовава на разпоредбата на чл. 118 от ЗЗД, според която ако длъжникът е изпълнил задължението си след изтичане на давността, същият няма право да иска обратно платеното, макар в момента на плащането да не е знаел, че давността е изтекла. Цитираната разпоредба е неприложима в настоящата хипотеза, тъй като касае извършено доброволно плащане от длъжника, а не събиране на вземания чрез принудително изпълнение в рамките на изпълнителен процес. В решението си БРС не е уточнил въпросната сума от 232,44 лв какво вземане представлява-разноски, лихви или главница. Същият е

определил размера ѝ,като механично е извадил от вземането по изпълнителния лист от 3 203 лв /3 000 лв главница и 203 лв лихви/ събраната до момента и преведена от ДСИ на вискателя сума от 2 970,56 лв /в тази насока заключението по ССЕ-2 970,56 лв са изплатени на вискателя,а 440 лв са преведени на ТРС за такси/.Получил е като недължима по изпълнителния лист разлика от 232,44 лв,която обаче не е присъдил на ищцата по иска по чл.55 ал.1 предл.3 от ЗЗД по съображения,че все още не е изплатена на вискателя,т.е. същият не се е обогатил неоснователно с нея.

Както вече бе посочено по-горе,вземанията по изпълнителния лист не са погасени по давност и са дължими от ищцата на ответната кооперация.При наличие обаче на влязло в сила първоинстанционно решение в частта,с която спрямо кооперацията е признато за установено,че ищцата не ѝ дължи сума по изпълнителния лист в размер на 232,44 лв,се дължи произнасяне по същество и на иска за неоснователно обогатяване спрямо кооперацията в частта за горната сума.

Според изпълнителния лист по изп.д.№108/2003 г. ищцата дължи на ответната кооперация 3 000 лв главница,203 лв лихви,както и законната лихва,начиная от 17.04.2002 г. до окончателното издължаване,респ. 129,12 лв разноси.Според неоспорената сметка за дълга по изпълнителния лист /на лист 255 от изп.д./ към 17.10.2019 г. ищцата дължи на вискателя обща сума от 9 694,79 лв /3 000 лв главница,203 лв мораторни лихви,6 078,67 лв законна лихва върху главницата за периода от 17.04.2002 г. до 16.10.2019 г.,129,12 лв разноси по изп.лист и 284 лв разноси по изп.д./.От събраната от ищцата сума по изп.дело в размер на 3 410,56 лв на вискателя-кооперация е преведена сума от 2 970,56 лв,с която са погасени по реда на чл.76 ал.2 от ЗЗД разноските /129,12 лв и 284 лв/,мораторната лихва от 203 лв и част от законната лихва в размер на 2 354,44 лв.След приспадане на извършено плащане от солидарния длъжник по изпълнителния лист Г. Ив.Х. съдебният изпълнител е установил,че към 17.10.2019 г. остава неизплатен дълг по изпълнителния лист в размер на 3 000 лв главница и 3 565,36 лв законна лихва.Очевидно е,че дори и при частично призната недължимост на сума от 232,44 лв,остатъкът от дълга,подлежащ тепърва на събиране /по време на висящността на настоящия исков процес не са извършвани изпълнителни действия по събиране на суми/,е в размер,който значително надхвърля сумата

от 232,44 лв. При тази ситуация не може да се приеме, че част в размер на 232,44 лв от вече събраната от ищцата сума от 3 410,65 лв, респ. част от изплатената на вискателя сума от 2 970,56 лв, подлежи на връщане като недължимо платена, щом за погасяване на задълженията по изпълнителния лист е необходимо събиране на още суми в размер над 6 000 лв. Не е налице неоснователно обогатяване на вискателя. В този смисъл решението на БРС в частта, с която искът по чл.55 ал.1 от ЗЗД е отхвърлен до размера от 232,44 лв, е правилно и следва да бъде потвърдено.

При потвърждаване на първоинстанционното решение в атакуваните му допустими отхвърлителни части право на разноски за въззивната инстанция имат ответниците по делото-въззиваеми. Разноски за настоящата инстанция са претендирани от МП-гр.София, което има право на юрисконсултско възнаграждение, тъй като е представлявано от юрисконсулт. Определено на основание чл.78 ал.8 от ГПК във връзка с чл.37 от ЗПП, чл.25 ал.1 и чл.26а от Наредбата за заплащане на правната помощ, юрисконсултското възнаграждение за настоящата инстанция следва да е в размер на 150 лв по първия иск с цена 3 410,56 лв и 100 лв по втория иск с цена 1 000 лв срещу МП-общо 250 лв, като се има предвид, че във въззивното производство е проведено само едно открито съдебно заседание и страните са преповторили тезите си, развити в първоинстанционното производство.

Разноски са претендирани и от въззиваемата кооперация, на която следва да се присъдят разноски в размер на 400 лв адвокатско възнаграждение, изплатено съгласно договора за правна защита и съдействие на лист 45 от делото на ДОС.

За обезсилената част от първоинстанционното решение на въззивницата Х.Р. не се дължат разноски, тъй като обезсилването не е по вина на насрещната страна, а поради процесуални пропуски на първоинстанционния съд. С оглед изхода от спора по същество въззивницата Р. няма право на разноски за въззивната инстанция.

По частните жалби срещу определенията на БРС по чл.248 от ГПК:

Жалбите са неоснователни и следва да се оставят без уважение, респ. атакуваните определения следва да бъдат потвърдени.

С определение №260047/17.09.2020 г. БРС е допълнил по молба на МП, подадена в срока по чл.248 ал.1 от ГПК, първоинстанционното решение в

частта за разноските,като е осъдил ищцата Х.Р. да заплати на Министерство на правосъдието разноски за първата инстанция в размер на 300 лв юрисконсултско възнаграждение.Определението е допустимо като постановено по допустима молба,изхождаща от страна по делото с правен интерес от допълването,депозирана в законоустановения срок и при пропуск на БРС да се произнесе с решението си по отговорността за разноските в първата инстанция.Частната жалбоподателка Р. е недоволна от размера на присъденото юрисконсултско възнаграждение.Оплакванията ѝ са обаче неоснователни.При два обективно съединени иска срещу МП с посочената вече по-горе цена и съобразно разпоредбите на чл.25 ал.1 от НЗПП и чл.26а от същата Наредба по преценка на въззивния съд действително се следва юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв за първата инстанция,където са проведени множество открити съдебни заседания,събирани са доказателства,а и делото въпреки невисоката цена на исковете се отличава със значителна правна и фактическа сложност.Ищцата по делото дължи с оглед изхода от спора разноски в полза на ответника МП за първата инстанция в размер на 300 лв юрисконсултско възнаграждение.Атакуваното определение №260047/17.09.2020 г. следва да бъде потвърдено.

С определение №260404/09.08.2021 г. БРС е допълнил по молба на ответната кооперация,подадена в срока по чл.248 ал.1 от ГПК,първоинстанционното решение в частта за разноските,като е осъдил ищцата Х.Р. да заплати на кооперацията разноски за първата инстанция в размер на 96,55 лв съразмерно на отхвърлената част от исковете срещу кооперацията.С определението се е произнесъл и по молба на кооперацията за изменение на решението в частта за разноските в частта,с която кооперацията е осъдена да заплати по сметка на БРС ДТ и разноски.В тази част определението не е обжалвано и е влязло в сила.Частната жалбоподателка Р. го атакува в частта,с която решението на БРС е допълнено и същата е осъдена да заплати разноски на кооперацията.

Определението в обжалваната част е допустимо като постановено по допустима молба,изхождаща от страна по делото с правен интерес от допълването,депозирана в законоустановения срок и при пропуск на БРС да се произнесе с решението си по отговорността за разноските в първата инстанция,в частност по искането на ответната кооперация да се присъдят

разноски в нейна полза. Частната жалбоподателка не оспорва размера на присъдените разноски съразмерно на отхвърлената част от исковете срещу кооперацията. Същата настоява за отмяна на определението в атакуваната част принципно по съображения, че не дължи разноски на кооперацията, тъй като исковете ѝ срещу нея са изцяло основателни. От изхода на спора в настоящата инстанция обаче е ясно, че в обжалваната отхвърлителна част първоинстанционното решение е правилно. При частично уважаване и частично отхвърляне на исковете срещу кооперацията по чл. 439 ал. 1 от ГПК и цялостно отхвърляне на иска срещу кооперацията по чл. 55 ал. 1 от ЗЗД последната има право на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК на разноски за първата инстанция съразмерно на отхвърлената част от исковете, които ищцата следва да бъде осъдена да ѝ заплати. В този смисъл и определение №260404/09.08.2021 г. на БРС в обжалваната му част е правилно и следва да бъде потвърдено.

Тъй като ищцата-въззивник Х.Р. е освободена от заплащане на държавни такси в производството по делото, същата не е внесла дължимите държавни такси за въззивното обжалване по трите си жалби. Понеже жалбите ѝ са неоснователни и исковете в частта-предмет на въззивното производство се отхвърлят, то ответниците по тях-въззивидаеми не дължат заплащане на горните държавни такси по въззивното обжалване, които при този изход от спора остават за сметка на бюджета на съдебната власт.

Водим от гореизложеното, Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №104/05.08.2020 г. по гр.д. №736/2019 г. на Балчишкия районен съд в частта, с която е отхвърлен предявеният от Х. Н. Р. с ЕГН ***** от с.Б., общ.Т., ул. "П.*" срещу Министерство на правосъдието-гр.София иск на основание чл.441 ал.1 изр.2 от ГПК във връзка с чл.49 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищцата сума до размер на 3 410,65 лв, представляваща обезщетение за причинени ѝ имуществени вреди вследствие процесуално незаконно принудително изпълнение спрямо нея по изп.д. №108/2003 г. по описа на държавния съдебен изпълнител при Т.ски районен съд, ведно със законната лихва върху горната сума, начиная от датата на предявяване на иска, до окончателното ѝ изплащане.

ОБЕЗСИЛВА решение №104/05.08.2020 г. по гр.д.№736/2019 г. на Балчишкия районен съд в частта,с която е отхвърлен предявеният от Х. Н. Р. с ЕГН ***** от с.Б.,общ.Т.,ул.“П.* срещу Министерство на правосъдието-гр.София иск на основание чл.441 ал.1 изр.2 от ГПК във връзка с чл.49 от ЗЗД в частта за осъждане на ответника да заплати на ищцата сума в размер на горницата от 3 410,65 лв до 4 100 лв,представляваща обезщетение за причинени й имуществени вреди вследствие процесуално незаконно принудително изпълнение спрямо нея по изп.д.№108/2003 г. по описа на държавния съдебен изпълнител при Т.ски районен съд,ведно със законната лихва върху горната сума,начиная от датата на предявяване на иска,до окончателното й изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение №104/05.08.2020 г. по гр.д.№736/2019 г. на Балчишкия районен съд в частта,с която е отхвърлен предявеният от Х. Н. Р. с ЕГН ***** от с.Б.,общ.Т.,ул.“П.* срещу Министерство на правосъдието-гр.София частичен иск на основание чл.441 ал.1 изр.2 от ГПК във връзка с чл.49 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищцата сума в размер на 1 000 лв-част от цяло вземане в размер на 8 300 лв,представляваща обезщетение за причинени й неимуществени вреди вследствие процесуално незаконно принудително изпълнение спрямо нея по изп.д.№108/2003 г. по описа на държавния съдебен изпълнител при Т.ски районен съд,ведно със законната лихва върху горната сума,начиная от датата на предявяване на иска,до окончателното й изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение №104/05.08.2020 г. по гр.д.№736/2019 г. на Балчишкия районен съд в частта,с която са отхвърлени предявените от Х. Н. Р. с ЕГН ***** от с.Б.,общ.Т.,ул.“П.* срещу Кооперация „Взаимоспомагателна кредитна кооперация на частни земеделски стопани К.***“-с.К.,обл.С. искове на основание чл.439 ал.1 от ГПК във връзка с чл.124 ал.1 от ГПК за установяване спрямо кооперацията,че ищцата не й дължи сумите:3 000 лв главница,представляваща непогасен кредит,ведно със законната лихва от 17.04.2002 г.;203 лв лихва за забава;129,12 лв сторени съдебно-деловодни разноси по гр.д.№61/2002 г. на ТРС,за принудителното събиране на които е образувано изп.д.№108/2003 г. по описа на ДСИ при ТРС,в частта за горницата от 232,44 лв до горните суми.

В частта,с която горните искове по чл.439 ал.1 от ГПК са уважени до

размер от 232,44 лв,решението на БРС не е обжалвано и е влязло в сила.

ПОТВЪРЖДАВА решение №104/05.08.2020 г. по гр.д.№736/2019 г. на Балчишкия районен съд в частта,с която е отхвърлен предявеният от Х. Н. Р. с ЕГН ***** от с.Б.,общ.Т.,ул.“П.* срещу Кооперация „Взаимоспомагателна кредитна кооперация на частни земеделски стопани К.**“-с.К.,обл.С. евентуален иск на основание чл.55 ал.1 предл.3 от ЗЗД в частта за осъждане на кооперацията да заплати на ищцата сума в размер на 232,44 лв-обезщетение за неоснователно обогатяване от получаването на отпаднало основание на събраните по изп.д.№108/2003 г. по описа на ДСИ при ТРС суми,ведно със законната лихва върху горната сума,начиная от датата на предявяване на иска,до окончателното ѝ изплащане.

ОБЕЗСИЛВА решение №104/05.08.2020 г. по гр.д.№736/2019 г. на Балчишкия районен съд в частта,с която е отхвърлен предявеният от Х. Н. Р. с ЕГН ***** от с.Б.,общ.Т.,ул.“П.* срещу Кооперация „Взаимоспомагателна кредитна кооперация на частни земеделски стопани К.**“-с.К.,обл.С. евентуален иск на основание чл.55 ал.1 предл.3 от ЗЗД в останалата част за горницата от 232,44 лв до 4 100 лв-обезщетение за неоснователно обогатяване от получаването на отпаднало основание на събраните по изп.д.№108/2003 г. по описа на ДСИ при ТРС суми,ведно със законната лихва върху горната сума,начиная от датата на предявяване на иска,до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА определение №260047/17.09.2020 г. по гр.д.№736/2019 г. на Балчишкия районен съд.

ПОТВЪРЖДАВА определение №260404/09.08.2021 г. по гр.д.№736/2019 г. на Балчишкия районен съд в частта,с която Х. Н. Р. с ЕГН ***** от с.Б.,общ.Т.,ул.“П.* е осъдена да заплати на Кооперация „Взаимоспомагателна кредитна кооперация на частни земеделски стопани К.**“-с.К.,обл.С. сума в размер на 96,55 лв съдебно-деловодни разноски съразмерно на отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА Х. Н. Р. с ЕГН ***** от с.Б.,общ.Т.,ул.“П.* да заплати на Министерство на правосъдието-гр.София сторени във въззивната инстанция съдебно-деловодни разноски в размер на 250 лв /двеста и петдесет лева/ юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Х. Н. Р. с ЕГН ***** от с.Б.,общ.Т.,ул.“П.* да заплати на

Кооперация „Взаимоспомагателна кредитна кооперация на частни земеделски стопани К.**“-с.К.,обл.С. сторени във въззивната инстанция съдебно-деловодни разноси в размер на 400 лв /четиристотин лева/ адвокатско възнаграждение.

Решението е постановено при участието на третите лица-помагачи на страната на Министерство на правосъдието-гр.София:ЗЛ. Г. Ж. от гр.Т.,ул.“О.** и ДСИ при Т.ски районен съд В. Т. Н. с адрес гр.Т.,ул.“Х.Б.**.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по смисъла на чл.280 ал.3 т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____